

elszabadult a pokol, ahogy sérthetlenségem

elvesztettem. addig töretlenül
üvöltöttem, ugattam, nem háromnegyedig, száz-százhusz
százalékig hittem a győzelemben.

péntek este (nem lesz iskola), anyám és apám pucér talpakkal
szuszognak, bármeddig nézhettem filmeket: „kenti diákok”,
a diáklány narancsot evett, a megpucolt narancsot az ujjára
húzta. megölték, őt
vagy a kedvesét?, ilyesmire emlékszem, bugyuta
film, de az *igazságtalanság*
átsüt a rendszereken. rajtam, rajtunk

akkor az iron maiden-pólós hetedikesek
hatalmaskodtak. „fasiszták”
lettek, rohadék „nácik” a következő

hétfőn, ezek voltak a szavaim (jobb híján) a „hatalomra”,
mely fagyott hógolyóival (sok fajta hógolyó van,
januárra ikrásodik) kilőtte
az iskolaudvar sarkába szorult összes
barátomat, haveromat és idő kérdése volt,
máig jók a reflexeim, engem is pofán
találtak. talán, mert pofán, szabadult
el a pokol, egy husánggal indultam
nekik, hisztérikus
állapotomból nyugdíjasok, '45 előtti
napközis tanárok szakítottak
ki, persze nem tudom, hogyan,
figyelembe vettek.
(habár figyelembe vették a hetedikeseket is,
ezért a husánggal kicsit még üvöltözgettem),

elkülönítették, az udvar két sarkába gyűrték,
elcsendesítették a zsvajt. amiből akkor lehetett volna
balhé, ha „följebb” kerül:

részemről a „nácizás”, „fasisztázás”
okán, „mert ilyenféle ideológiai utálat mai szocialisták
közt nincs, idejemúlt”, a hetedikesek meg elhíresülten
„bomló alkat” voltak, mondjuk az iron maiden-nel együtt
gyűlölték, kiásták és újratemették Margaret Thatchert. aki
épp akkor jött vásárolni a Vásárcsarnokba paprikát.

mindenki ment a saját osztályába.

mindenki tudta, mi történt, semmi, kis csíra
volt, egy filmecske
miatt lett volna aránytalan számonkérés.

ebbe a szobába várnánk a gyereket, meg egyáltalán,

megérett az idő a kifestésére, lomtár és veszekedésekből
kivonulásaink odúja volt sokáig.

egy helyütt a vakolat felpúposodott (máig rejtély,
arra nincs vízvezeték), tégláig
kellett kaparni, két téglá közt betömve
egy 1949-es újság. elég volt
belepillantani, nyers, rákosista szöveg, mit lehet
tudni, továbbolvastam, semmit.

valami történelmi tiszteletből kezdtem szépen
szétteregetni. relikvia?, minek?, még messze
meglepetés nélkül van.

Demus Gábor: Balassagyarmaton született 1974-ben, újságírói és filozófiai iskoláit Budapesten és Miskolcon végezte. *Egy gang sarkából* című verseskötete a MŰÚT gondozásában jelent meg. Jelenleg Budapesten él.